

2020. őszi – XVII. évfolyam 3. szám

A szegedi piaristák lapja

PIAR FUTÁR

KAMASZKOR – A COVID-GENERÁCIÓ ÉBREDÉSE

„A Tudakosság (Mathesis) a mekkoraságnak tudománya. A Mekkoraság (Quantitas) minden ollyas nagyság, melly hozzá-adással nagyobbodik, el-vevéssel kisebbedik. Lehet tehát az időt, a sereget mekkoraságnak mondani: mert mind az idő, mind a' sereg hozzáadással nagyobbodhatik; el-vevéssel kisebbedhetik. Nem lehet tehát az Istent, a' lelket mekkoraságnak mondani: mert mind az Isten, mind a' lélek sem hozzá-adással nem nagyobbúlhat; sem el-vevéssel nem kisebbülhet.”

DUGONICS 280

**THE
GOLDEN
ANGEL**

60AL⁷

Maszkos újrakezdés

A távoktatás idején gyakran megfogalmazódott bennem, hogy kevés lehangolóbb dolog van egy üres, gyerekek nélküli iskolánál. És kicsit a félsz is bennem volt, hogy talán nem mondtuk eleget: jó, hogy itt vagytok.

Úgyhogy hadd kezdjem ezzel: De jó, hogy itt vagytok! Nagy hála van bennem, hogy személyesen kezdhettük a tanévet.

Óvatosan indultunk a nyárnak, hisz nem tudtuk, milyen találkozásokat enged a vírushelyzet.

Örülhettünk, hisz újra kimozdulhattunk, el tudtunk menni kicsit nyaralni. És ha a fesztiválok el is maradtak, visszatért a foci, volt Európa Liga meg BL-döntő. Voltak táborok, osztályprogramok is.

Egy táborhoz kötődik az én egyik legmeghatározóbb élményem is ebből nyárból: a Kalazancius Mozgalom balatonbéri előtáborához, ahol a csoportvezetők közösen készültek a hétre, a majd' száz gyerek fogadására. Megtapasztalhattam, ahogy a tanár-diák kapcsolat új szintre lép, újfajta együttműködés jön létre: közösség a szolgálatban a fiatalabbakért Kalazanciussal. Rengeteget tanultam tőlük. Hozták a lendületüket, a tisztánlátásukat, elköteleződésüket, erőt adva nekem az évkezdéshez is.

A nyár folyamán elvesztettünk több sportolónkat is, akikre felnézhattunk, akiktől a küzdeni akarást és az újrakezdést tudtuk tanulni. Benedek Tibor egyik interjújában azt mondta magáról: „én mindig jobban akartam, nekem ez volt a tehetségem.” Ez a te feladatod: megkeresni, mi a te tehetséged, és abban növekedni. Az abban való előrelépés minden téren előre visz. Akarni, a nehézségek között is.

Újrakezdés. Ez a tanévünk mottója.

Mint minden évben, mi, tanárok most is közösen készülünk az új tanvére, egy új szövetség kötésére egymással és Kalazanciussal. Volt egy belső folyamatunk, amely arra hívott, nézzünk rá küldetésünkre újra, tudatosan. És most a Covid mint külső kényszerítő erő, szintén az újragondolás elé állít minket.

Az Őszövetség ládájában ott volt az életadó manna. A mi szövetségünkben, a küldetésünkhöz ti, diákok vagytok ez a manna. Hisz nélkületek nem lehetnének piaristák.

Pedro Aguado generális atya egyik nyári levelében a mostani bizonytalan járványügyi helyzethez kapcsolódóan ezt üzeni nekünk:

„Vannak dolgok, amelyek sosem fognak megváltozni a piaristák világában. Egy olyan oktatásban hiszünk, mely nem elégszik meg a virtuális kapcsolattartással, hanem valódi kapcsolaton alapszik.

Vannak azonban dolgok, amelyek igenis meg fognak változni, vagy pedig újszerű kihívásként fognak magasodni előttünk. Vannak kihívások, melyekkel meg kell majd küzdenünk...”

Amikor szeptemberben beléptetek az iskola kapuján, teljesen más szabályok vártak, mint amit megszoktatok. Csúsztatva kezdődnek az órák, eddig mindig kizavartunk benneteket szünetben a teremből, most azt várjuk, ha lehet, maradj benn. Mindenütt maszkban járunk. Mindenki kibillen a komfortzónájából.

Nehéz lesz, mert azt halljuk majd, hogy máshol mi mindent engednek meg. De a mi felelősségünk itt van. Csökkenteni a létező vírusfertőzés terjedését csak a szabályok betartásával lehet.

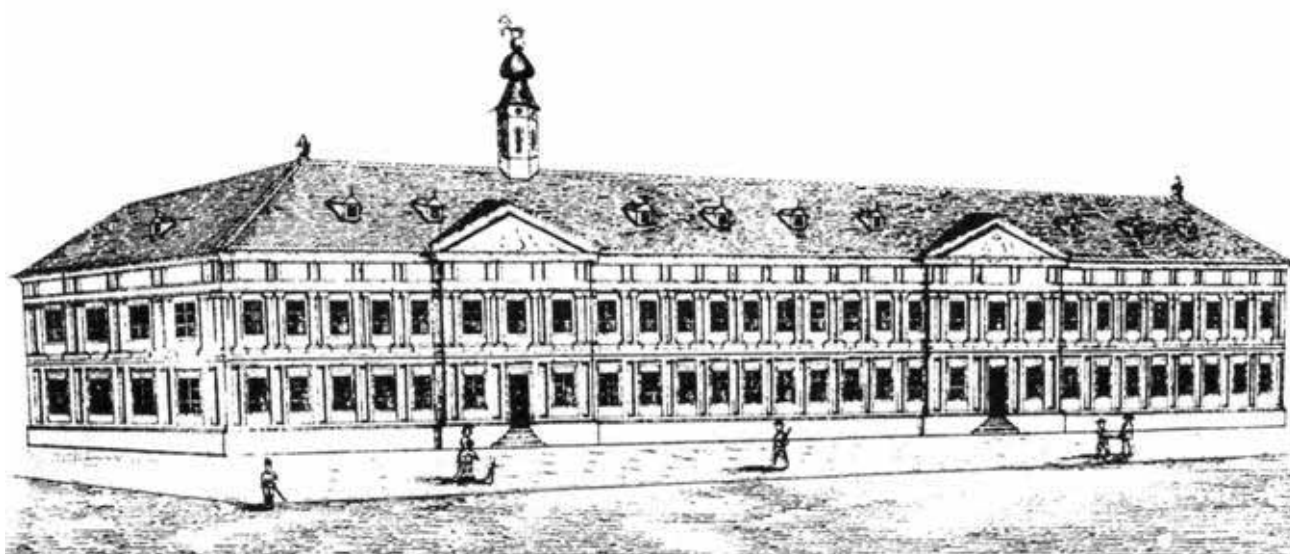
Átalakítja életünket az erre való figyelem, ez igaz. De ha betartjuk őket, éppen ezek teszik lehetővé, hogy iskolába járjunk, hogy találkozunk. A körülmények ellenére a legteljesebb „iskolaélményben” legyen részünk.

Ferenc pápa szavaival zárom a Piár Futár őszi számának beköszönőjét: „Bízzatok az Úrban, és igyekezzetek tervei részeseivé válni, elfogadva, hogy megváltása az elképzeléseinkhez képest más utakon keresztül is elérhet hozzánk.”

Jusztinné Nedelkovics Aliz
igazgató

IMPRESSZUM PIÁR FUTÁR – A szegedi piaristák lapja – Megjelenik egy tanévben négyszer – Lapengedély száma: 2.2.4/1513/2003. – Kiadó: Dugonics András Piarista Gimnázium – Felelős kiadó: Jusztinné Nedelkovics Aliz igazgató – Szerkesztők: Bali Erika, Bálint Eszter, Boga Szabolcs, Boldog Zoltán, Gera Dorka, Hudák Anna, Ivánkovits Marcell, Juhász Ágnes, Juhas Lili, Krabót Bertalan, Lassú Melinda, Muhari Márton Manó, Palásti-Annabring Csenge, Papp Bence Gábor, Zsiga Gréta – Korrektúra: Posztós Ildikó Piroška – Szerkesztőség: 6724 Szeged, Bálint Sándor u. 14. – Email: piarfutar@szepi.hu – Kizárólag belső terjesztésre. NYOMÁS E-press Nyomdaipari Kft., Szeged, Kossuth L. sgt. 72/B.

A DOKI MEGLÁTOGATJA ÁGYBAN FEKVŐ BETEGÉT:
– NA ÚGY LÁTOM, MÁR SOKKAL KÖNNYEBBEN KÖHÖG...
– NEM CSODA, DOKTOR ÚR! – FELELI A BETEG. – EGÉSZ ÉJJEL GYAKOROLTAM.

LITH. ENGEL ADOLF 1775PL.

A SZEGEDI FŐGYMNASIUM 1793–1886-ig.

Szeged első iskolája

300 évvel ezelőtt érkeztek a városba az első piaristák. A képzelet szárnyán utazva pillantsunk bele a török megszállás utáni Szeged életébe! – Serényi Tamás atya a venisanctén elhangzott prédikációjának szerkesztett változatát olvashatjátok.

Óriási gazdasági és a szellemi nyomorral szembesülhünk, ha az 1686 utáni Szegedre pillantunk. Majd az érkezők megrökönyödve nézték, ahogy a 18. századi boszorkányperekben ártatlan embereket kisémmiznek, megkínóznak és megölnék.

Ebben a szellemi sötétségben gyűjtötták meg a piaristák az igazi vallásosság és tudomány pislákoló mécsesét. A babonáságot az igaz hittel, a szellemi sötétséget a tudomány világosságával győzték le. A *Pietas et Litterae* lángocskája egyre fényesebben lobogó fáklyaként világította be Dél-Magyarországot. Aztán a 20. század közepén a kommunista diktatúra megpróbálta eltiporni ezt a lángot. De a piarista öregdiákok szívében tovább élt a parázs, amely a rendszerváltás után ismét lángra kaphatott.

A mi iskolánk

„Mielőtt megformáltak az anyaméhben, már ismertelek, és mielőtt a világra jöttél, megszenteltelek.” (Jer 1,5) – mondja az Úr Jeremiásnak. Mondja az Úr rólunk és nekünk. Ebben az iskolában így szeretnénk gondolni egymásra.

Lehet, hogy lesznek konfliktusaink. Lehet, hogy lesz olyan, amikor türelmetlen vagy igazságtalan leszek veled. De még ekkor is tudni fogom, hogy téged az Isten mindenkinél jobban szeret. Segíts, hogy ha éppen haragszol rám, akkor te is gondold ugyanezt rólam. Gondolj így a tanáraidra és a társaidra! Ez a kulcsa, hogy olyan közösséget alkossunk, ahová jó tartozni, ahol jó élni.

Egy álom

„Az Úr Lelke van rajtam, azért kent fel engem, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek. Elküldött, hogy hirdessem a foglyoknak a szabadulást, a vakoknak a látást, hogy szabadon bocsássam az elnyomottakat, és hirdessem az Úr kegyelmének esztendejét.” (Lk 4,18-19).

Az az álomom rólad, hogy az utolsó évben oda tudsz majd állni az osztálytársaid elé, és be tudod fejezni ezt a mondatot: „Az Úr lelke van rajtam, azért kent fel engem, hogy ...”

Szeretném, ha mi, tanárok és diákok itt az iskolában hozzá tudnánk segíteni ahhoz, hogy rálelj a saját utadra az életben, rátalálj arra, mi dolgod van itt a világban, mi az Isten terve veled. Kérlek, engedd meg nekünk, hogy melletted lehessünk ebben a kalandban!

Serényi Tamás SchP

Hogyan élted meg a távoktatást?

Diákok válaszoltak erre a kérdésre a karantén-időszak idején, és megosztották velünk legfontosabb tapasztalataikat. Tanuljunk a válaszaikból, hiszen újra beköszönhet egy-egy váratlan pár hetes leállás, amikor jól jöhetnek az alábbi ötletek, meglátások. Így a következő összeállítás nemcsak nosztalgia, hanem talán felkészülés is.

„Délután kettőig kész szoktam lenni a napi feladatokkal. És hogy mit csinálok ez után, kérdezhetik az éjt nappallá tévő, szorgalmasan tanuló diáktársak. Kapaszkodjatok meg, dolgozom.

Nem szeretném részletezni, mit és hogyan, mert nem fontos. A lényegét viszont elmondom. Egy iszonyatosan lusta ember voltam idáig. Mindig beértem a kötelezővel, sosem csináltam szorgalmat, mindig az egyszerűbb utat választottam. Nem mondom, hogy egy pálfordulással én lettem a legszorgosabb és a legdolgosabb, de kifejezetten látható a változás. Ezek mellett elkezdtem olyan szabadidős tevékenységeket folytatni, amelyekről három hónapja még nem is tudtam, vagy biztos voltam benne, hogy én ilyenben nem veszek részt soha. Elkezdtem otthon edzeni, a családdal sétálni, biciklizni. Ahogy tapasztaltam a környezetemben, nem én vagyok az egyetlen remete, aki unalmában új dolgokat próbált ki. Ezek mellett elkezdtem kezét mosni iszonyatosan gyakran, maszkban és többnyire kesztyűben járok ki, nem érintkezem idősekkel.” (Oláh Vince)

„Kezdetben nem tudtam, miként kellene beosztanom az időmet, hogy minden feladatot a határidőig meg tudjak oldani, de azért mégse olyanok legyenek a mindennapjaim, mintha az iskolában ülnék. Ne azt érezzem, hogy reggel elkezdem, és késő délutánig csak a székemen ülök, és a számítógépet, a telefont, a könyveimet vagy a füzetemet bújom.

Végül minden egyes hétre csináltam magamnak egy papírcetlire naptárat, amelyre felírtam a napokat, és alá, hogy melyik tantárgyból kell arra a napra leadnom a feladatokat. A napok alá jegyeztem fel azt is, ha a hétre volt megbeszélte dolgozat vagy felelet. Ez a cetli felkerült a parafatáblára. Így ha például szombaton vagy vasárnap szántam 1-2 órát a hétfői anyagok elkészítésére, akkor mindig egy nappal előrébb voltam, és előre tudtam tanulni.

Az online tanulás legpozitívabb része volt, hogy saját magad gazdálkodhattál az időddel. Sokan úgy gondolták, hogy mivel már hétfőn megkaptuk az egész heti feladatinkat, ők azon az egy napon felkeltek kora reggel, és az egész napot az összes feladat megoldására szentelték, hogy utána az egész hetük szabad legyen. Szerintem az a legcélszerűbb, ha napról napra osztjuk be az időnket. Ha egy nap elintézzük mindent, az véleményem szerint egyáltalán nem hatékony. Nincs lehetőség az elmélyülésre.

Ami számomra a legpozitívabb, hogy időről időre egyre jobban megy az önálló tanulás. Betekintést nyerhettünk abba, hogy a jövőben mire számíthatunk, amikor egyetemre járunk.” (Kakuszi Vanda)

„Az online oktatás alatt csakis jó jegyeket gyűjtöttem. Nehézségnek azt mondanám, és szerintem ezzel nemcsak én vagyok így, hogy vannak olyan tantárgyak, amelyeknél szükséges a magyarázat. Ilyen tantárgy a matematika, a fizika, a kémia és még sorolhatnám. Hála Istennek, hogy a Piarista Gimnáziumban a tanárok mindent megtettek, hogy a diákok megértsék a tananyagot. Ppt hangfájllal, YouTube-videók és plusz online órák segítségével próbálják megértetni velünk a leckét, ami hatalmas segítség nekünk.

Jó volt megtapasztalni, hogy milyen iskolaként/munkahelyként használni az otthonunkat.” (Horváth Cintia)

– HOGY VAN AZ ÚJ BETEGÜNK? – KÉRDI VIZIT ELŐTT AZ ORVOS AZ OSZTÁLYOS NŐVÉRTŐL.
– MÁR SOKKAL JOBBAN, DOKTOR ÚR. MA REGGEL MÁR BESZÉLT IS...
– ÉS MIT MONDOTT?
– HOGY SOKKAL ROSSZABBUL VAN.

Amikor a dalai lámát megkérdezték, mi lepi meg legjobban az emberiséggel kapcsolatban, ezt a választ adta: „Az ember. Mert feláldozza az egészségét, hogy pénzt keressen. Aztán feláldozza a pénzét, hogy visszaszerezze az egészségét. És olyan izgatott a jövőjével kapcsolatban, hogy elfelejti élvezni a jelent.”

Ha belegondolunk, minden, amit mondott, teljesen igaz ránk és embertársainkra is, de most a koronavírus megjelenésével még nagyobb súlyt kaptak. Az emberek az egészségüket kockáztatva elmennek dolgozni, hogy pénzt keressenek, aztán elkapják a vírust, és a megkeresett pénzt gyógyszerre költik.

A felnőttek azon gondolkodnak, ha nem tudnak elmenni dolgozni, akkor miből fognak megélni, és eltartani magukat, a családjukat. A fiatalok azon sópáncodnak, hogy nyáron elmaradnak a fesztiválok, és hogy nem tudnak el-

Pozitívan is tekinthetünk a járványhelyzetre

menni nyaralni, táborozni és strandolni. Annyira el vagyunk foglalva, hogy mi fog történni a jövőben, hogy nem figyelünk arra, ami a jelenben zajlik.

Az előbb felsoroltak számunkra negatív dolgok voltak. Ezeket hamarabb észrevesszük. De muszáj, hogy rossz dolgok történjenek néha, mert ha nincs rossz, akkor nincs jó sem. A rossz események megtanítanak bennünket értékelni az állandónak vélt, rutinszerű cselekvéseinket, a mindennapokat. Mikor néhányszor megbetegszünk egy évben, arra gondolunk, hogy mennyire jó volt, amikor egészségesek voltunk. Amikor pedig egészségesek vagyunk, eszünkbe sem jut, hogy ezt mennyire meg kell becsülnünk.

A járvány megtanít minket arra, hogy használjuk ki az időt, amíg lehet, mert bármikor máskor előfordulhat ilyen helyzet, és akkor sajnálni fogjuk azt, amit eddig nem tettünk meg. Át kell gondolnunk, milyen fontosak a családtagjaink, akiket egyik percről a másikra elveszíthetünk. Megtanít minket arra, hogy mennyire fontosak a barátságok, amelyeket eddig állandónak hittünk, de a karantén alatt megérezhettük hiányukat. Hétközben soha nem tudtam

délutánonként a barátaimmal lenni és szórakozni, mert edzésre mentem, utána meg tanulni kellett, ezért csak a hétvégém egy részét szánhattam rájuk. Sokszor azonban lemondtam a találkozózt, mert fáradt vagy lusta voltam. A karantén közben rá kellett jönnöm, ez mekkora hiba volt.

A járvány miatt nem tudtam edzésre járni, és ez nagyon hiányzott. A legszebb élményem a sporthoz kötődik, mikor a legelőször jutottunk ki az Európa Bajnokságra a csapatommal, előadtuk a koreográfiát, majd lejöttünk a színpadról. Az az érzés, hogy megcsináltuk, és mindenki beleadott mindent, az felbecsülhetetlen. Ha akkor járvány lett volna, akkor ez meg sem történik.

Ha visszakerül minden a normális kerékvágásba, használjunk ki minden napot, találjuk meg benne a jó dolgokat, töltsünk minél több időt azzal, akit és amit szeretünk, és ne a jövőre koncentráljunk, hanem a jelenben lévő lehetőségekre, amelyek mellett könnyen elsiklunk a hétköznapiakban.

Gera Dorka, 11. A

Mit köszönhetek a karanténidőszaknak?

Éjjel fél háromkor feküdtem az ágyamban. Előtte tettük le a videóhívást a barátaimmal. Reggel fél kilenckor már a fizikadolgozatot kezdtük. Érdekes, ahogy átalakult a napirend. A mi napirendünk, nem az iskoláé. Hiszen a sulit továbbra is továbbra is lelkesen próbálkoztam, hogy megtartsa a régi időbeosztást, hiszen egyszer majd vissza kell térnünk a normális kerékvágásba.

Az első jel, ami ráébresztett a tényre, hogy nem vagyunk egyedül a bajban, a közösségi média volt. Sokszor az első dolgom reggel (megjegyzem: káros szokás), hogy belegörgetek az Instagramba. Ahelyett, hogy minden storyban a közös szelfiket láttam volna, kihívásokat és körüzeneteket fedeztem fel. Nagyon sok mémet gyártott a korosztályom az otthonról. Meg persze ott volt az a sok live adás, amit hírességek, celebek közvetítettek. Ezekből nagyon szépen kirajzolódik, mit is csináltak otthon az emberek a világ minden táján. Unatkoztak.

Ahogy a hírességek lassan ráébredtek a helyzet esszenciájára, elkezdtek az otthon maradás mellett kampányolni. Főként saját közösségimédia-felületükön keresztül csepegtettek olyan exkluzív információkat magukról, mint például azt, mi a kedvenc karanténasijuk. Az, hogy ennek volt közönsége, egy igen komoly jele az ingerküszöb hatalmas zuhanásának. Az emberek annyira vágytak valami másra, amiről beszélni lehet, hogy könyveket olvastak, klasszikus filmeket és zenét fogyasztottak. Személy szerint érdekesnek tartottam, hogy lelassult a világ, pedig ugyanúgy jelen voltak a 21. század legnagyobb vívmányai. Sőt még intenzívebben használtuk őket.

Az interneten százával jelentek meg a közösségi jótékonyági rendezvények, ahol minden egyes résztvevő elmondta, hogy összetartóbb világ leszünk ezután. Ez egyáltalán nem biz-

tos, viszont tényleg komoly összegeket gyűjtöttek össze.

A vírusnak egy másik keserűes következménye is lett: a megfigyelhetően kevesebb széndioxid-kibocsátás, hiszen a légi közlekedéstől kezdve az autók és a tömegközlekedés is nagymértékben visszaszorult. Sajnos, ez a rövid távú környezetvédelem nem segít a hosszabb távú Greenpeace-projekteknek. Most az emberek egészsége a Föld egészsége előtt áll. Csak remélni lehet, hogy a járványhelyzet az emberek egyre pozitívabb hozzáállását a bolygó megmentéséhez nem formálta át negatív irányba. Ez a saját életünkre nézve például annyit jelent, hogy a rövid- és hosszútávú életben maradásért küzdve mossuk a kezünket rendszeresen, de ne álljunk fél óráig a tus alatt.

Az utcára néző ablakomból azt vettem észre, hogy az emberek nagyon szeretnek kertészkedni. Biztos vagyok

benne, hogy több növényszakértő és sportoló került ki a karanténból, mint amennyi belekerült.

Végül következzenek azok a dolgok, amelyeket én „hazaviszek” magammal a járványidőszakból. Ez elsősorban a család megbecsülése. Megindító volt látni, ahogy a kiscsaládok vagy akár idegenek segítettek az idősebb családtagoknak, polgároknak.

Másodsorban pedig sok-sok önállóságot tanultam. Minden egyes diáknak fel kellett egy kicsit nőnie ehhez a „magántanulósdihoz”. Magamat is beleértve minden egyes tanulótársamra büszke vagyok. Hálás vagyok a sok segítségért, amit kapok a hírességektől, a mémgyártóktól, a tanáraimtól, a diáktársaimtól, a barátaimtól és a családomtól.

Lassú Melinda, 11. A

Víruspara a szegedi piaristáknál

Hogyan hatott a szegedi piarista gimihez szorosan kötődő tanár-ra, diákra és öregdiákra a vírus? A következő összeállításban ennek jártunk utána. Dékány Zoltán, a 12. B osztályfőnöke, Dabis Marcell egyetemista öregdiák és Szendrényi Borbála 10. B osztályos tanuló tisztelt meg minket válaszaival.

PiFu: Mikor gondolt bele először, hogy ezt a vírust komolyan kell venni, és hatással lehet az életünkre, a mindennapjainkra?

Dabis Marcell: Már az intézkedések előtt világossá vált számomra, hiszen szűk családi körömben vannak orvosok, akik miatt naprakész tudtam lenni. Emellett rendszeresen nézegettem az SZTE Bolyai Intézet oldalát, ahol is elkezdtem egy európai szinten is elismert járványügyi matematikustól, Dr. Röst Gergelytől cikkeket és predikciókat olvasni. Állítása szerint – ami később be is igazolódott – Kínából viszonylag gyorsan el fog terjedni a koronavírus a világ bármely kontinensén, sőt még az európai gócpontokat is megjósolta, noha akkor se Magyarországon, se

Európában nem regisztráltak Covid pozitív esetet.

Dékány Zoltán: Már januárban, amikor a hírekben elkezdett teret hódítani a vírus, sejtettem, hogy komoly a helyzet. Nyilvánvaló volt számomra, hogy csak idő kérdése, amíg ez eljut Európába, és ez viszonylag gyorsan be is következett.

Szendrényi Borbála: Amikor visszajöttünk a szlovákiai sítáborból (február 29.), számoltuk a két hetet, hogy mutatkozik-e rajtuk valami. Akkor kezdtünk el gondolkodni a vírusról, mégis a március közepi iskolabezárás nagyon meglepett engem.

PiFu: Miben vagy hogyan változtatta meg a mostani illetve tavaszi helyzet

a tanuláshoz/tanításhoz való viszonyát?

Sz.B.: Tavasszal minden tanárunk a Google Classroomon oktatott, és egyes tanárok, noha most nincs otthoni karantén, megtartották azt a szokásukat, hogy a leckéket azóta is a Classroomon küldik. Szerencsére már előző tanév szeptemberétől ismerkedtünk a rendszerrel, ezért nem volt nehéz az „áttelepülés”.

D.Z.: Nekem nagy váltás volt az online oktatásra való átállás, de úgy gondolom, hogy a sok innen-onnan érkező segítségnek köszönhetően jól vettem az legelső akadályokat. Az első gondolatomban viszont nem az órák, hanem a gyerekek voltak. Miként fogják a diákok ezt az elsőre temérdek szabadidőt

– DOKTOR ÚR, ÚJABBAN A BAL FÜLEMRE ALIG HALLOK VALAMIT.
– SAJNÁLOM, DE EZ A KORTÓL VAN.
– NE AKARJA NEKEM BEMESÉLNI, HOGY A BAL FÜLEM ÖREGEBB, MINT A JOBB!

felhasználni, ami ugyanakkor hatalmas teher és felelősség is egyszerre? Hogyan fogják alakítani a kapcsolataikat az osztályon belül és kívül? Osztályfőnökként elsődleges feladatnak nem a szakorák tűntek, hanem az osztály egyben tartása. Persze az első aspektusról se szabad megfeledkezni. Az óráimat Zoomon tartottam, a felelések a kezdeti útkeresések után szóban történtek, kamera előtt, pusztán az ellenőrizhetőség végett. Az online oktatásnak köszönhetően számos olyan módszert és eszközt kezdtünk el használni a csoportjaimmal, amelyeket a korábbiakban nem vagy csak ritkán alkalmaztunk. Az otthoni környezetben is megvalósítható filmnézésre és az arról való fogalmazásírára, valamint a gyakoribb levélíró házi feladatokra gondolok itt elsősorban. A tanári konferenciák is a Zoomon zajlottak.

D. M.: A távoktatás adta magát, hiszen kevésbé fontos, netán számomra nem olyan érdekes tantárgyak még jobban a perifériára szorultak, míg a matematikára az eddigieknél is jobban ráfeküdtem, amiket Magister-kurzusokon keresztül a neten csináltam.

PiFu: Hogyan változtatta meg a járványhelyzet a kapcsolatrendszerét?

D. Z.: Aki ismer, tudja, hogy szeretek az osztályommal minél több időt tölteni, és ezt nem akartam elengedni a karantén alatt sem. Tavasztól kezdve jelentősen visszaestek a személyes találkozásaim ismerőseimmel és a diákokkal, de igyekeztem Viberen és telefonon mindenkivel tartani a kapcsolatot. Sőt mi több, van pozitív hozadéka is ennek a vírusnak. Elhatároztam, hogy a karantén alatt heti rendszerességgel felhívok legalább egy ismerőst. Sokakkal a pandémia alatt beszéltem hosszú idő után újra. Az osztályomba járó diákok többségével is sikerült beszélgetnem a klasszikus tanórákon kívül, pedig nem is köteleztem rá őket erre. Annyira. (Nevet)

D. M.: Édesanyám óvásának (és persze az én elővigyázatosságomnak) köszönhetően minimálisra csökkentettem tavasszal a személyes találkozásaim számát (0). Még mielőtt nagy számokat produkált volna a vírus, a barátnőm elkapott valamilyen hőemelkedéssel járó betegséget, ami miatt másfél hónapig nem láthattuk egymást. Szerencsére a mi generációnk egészen otthonosan mozog

az interneten, és tartottuk egymással a kapcsolatot Discordon. Egy-két Scribblmenet mindig volt az órák előtt vagy után, haladóknak. (Nevet)

Sz. B.: Természetesen nekem is megcsappantak a személyes találkozói, viszont az interneten való kapcsolattartás felpörgött. Sokkal elérhetőbbé váltunk egymásnak online, mint annak előtte. Még éjfélkor is el lehetett kérni a kémiát szinte bárkitől. Az osztályban erősebb lett a bajtársiasság, lehetett, közösen oldottuk meg. Több csoportos feladatot is kaptunk. Ami a családon belüli egymásrataltságot illeti, a karantén összéb hozta a családtagokat egymáshoz, már akikkel itthon lakom. Mi négyen vagyunk testvérek, és ha valakinek kellett bármilyen sulis segítség, ott voltunk egymásnak. Egyszóval egymásra voltunk utalva.

PiFu: Egyetért-e azokkal az intézkedésekkel, amelyeket tavasszal hoztak? Hogyan viszonyul az őszi döntéshez, amelynek értelmében újra megnyíltak az iskolák?

D. M.: Tavasszal még annyira sem ismertük ezt a vírust, mint most, ezért érthető volt az esetszámokhoz képest talán túl erősnek tűnő szankciók. A mostani rendelkezésekhez meg csak annyit szeretnék hozzáfűzni, hogy nem tudok elmenni az egymással teljesen ellentétes rendeleteken és nyilatkozatokon. Ha egy WHO-megbízott egyik héten még A-t mond, egyáltalán nem biztos, hogy az nem lesz szöges ellentéte a következő heti nyilatkozatának. Összességében tehát ami engem legjobban zavar, az a következetlenség.

Sz.B.: Az idősek miatt fenntartott, kilencetől tizenkettőig tartó vásárlási időszáv bevezetésével nem értettem egyet. A maszk helyes viselésében láttam egy-két hajmeresztő megoldást. Az országos online oktatásra való áttérés szerintem elhamarkodott volt. Semmiféle átvezetés vagy előkészület nélkül benünket nagyon meglepett, pedig akkor még alig voltak pár százan pozitívak az országban. Most sokkal több fertőzött van, mégis csinálunk mindent (is).

D. Z.: Nem érzem magam a kérdésben kompetensnek, hogy megítéljem a bevezetett rendelkezések helyességét vagy helytelenségét. Én hiszek a tudományban, elhiszem, amit a tőlem jobban hozzáértők mondanak, és követem azt, amit tanácsolnak. Még ha

kellemetlen a maszk viselése, vagy macerásabb számomra a jelenléti óránál a Zoom-meeting, akkor is.

PiFu: Volt-e olyan esemény tavasszal (vagy akár most ősszel is), amelyre a vírushelyzet miatt nem ment el, bár maga az esemény nem maradt el?

Sz. B.: Egy héttel a karantén elrendelése előtt egy szerdai napon adtuk elő a diákszínpaddal a darabunkat az Agóra legnagyobb termében. Az előadás napjának reggelén a három iskolából kettő visszamondta a részvételt, a baksia pedig azért jött el mégis, mert nekik jóval komplikáltabb lett volna a programjuk lemondása. A teltház helyett két kis osztálykának adtuk elő a darabot. A kérdésre válaszolva: hamarabb lemondtak minden programot, mint ahogy én azt megtehettem volna.

D. Z.: Az előre eltervezett programjaim közül mindet hamarabb lemondták. Néhány kül- és belföldi kirándulás is kútba esett... A vasárnapi templomba járásnál viszont márciusban már elgondolkodtunk, hogyan lehetne relatíve biztonságosan kivitelezni. Felelősséggel maszkban, egymástól és a többiektől távol állva vettünk részt a szentmisén, majd egy hétre rá már a rendelkezésnek megfelelően online követtük a szentmiséket. Amikor ismét enyhítettek a rendelkezéseken, akkor a rákövetkező egy vagy két hétvégén még nem mentünk el személyesen a templomba, online vettünk részt rajta.

D.M.: Szerencsére nem sok eseményre volt jegyem vagy fix időpontom abban az időszakban, úgyhogy nem kellett semmit se lemondanom. Ami meg akkor elmaradt, azt azóta pótolni tudtam.

Papp Bence Gábor
örögdiák

A Fuxibé kétkeréken

A nyár nem telhet el élmények nélkül. Ennek az axiómának eleget téve a Fuxibé egy része 2020. június 30-án biciklitúrát szervezett a Nádas-tóhoz, és a bevállalásabbak kint is aludtak.

Szerencsére megúsztuk baleset nélkül az odavezető utat. Napraforgóföldek mellett tekertünk el, és átvágtunk egy kisebb erdei ösvényen is. Azonban egy homokos útszakasz utunkat állta. Megérkezés és sátorállítás után átadtuk magunkat a fürdés élvezetének. Nem maradhatott ki a strandröplabdázás sem.

Azzal nem számoltunk, hogy a homok milyen meleg, ezért kis gödröket kellett ásni, hogy ne süsse szét a talpunkat. Rádásul szép pirosra égtünk.

Estefelé még fürödtünk egy kicsit, utána elfogyasztottuk a vacsoránkat. A röplabdával még egyszer megpróbálkoztunk, de a kriminális szűnyoghelyzet miatt visszavonultunk.

A másnapunk is eseménydúsán telt. Sokan megmártóztak a tó hűs vizében, páran kipróbálták az íjászatot. Délután lebontottuk a sátrakat, és hazatekertünk. Ahogy tavaly, idén se maradhatott el a bicikliszerelés. De erre már ügyesen felkészültünk.

Palásti-Annabring Csenge, 11.B

Retrotúra papírtérképpel

Augusztus közepén egy korai reggelen az akkor még leendő 11.B-sek egy része mit sem sejtve a Börzsönybe indult kirándulni.

Első úticélnak Verőcét tűztük ki, azon belül is a Duna-partot. Egy felhő sem volt az égen, így a bátrabbak fürdésre vete-medtek, de a legtöbben csak a partról csodálták a tündöklő vizet, köztük én is.

Mikor nem bírtuk már tovább a nap sugarait, tovább indultunk a hegyre, az árnyékot adó fák közé. Tekintve, hogy a karanténban sokan elszoktunk a huzamosabb testmozgástól, gyorsan elfáradtunk. Bennem is ekkor tudatosult, hogy tavaly még a nehezebb túrákat is jobban bírtam. A hegytetőn viszont kárpótlásul olyan látvány tárult elénk, amit nem lát mindennap az ember. Hegyek vettek körül bennünket, a hegyoldalba épült házak között ebédeltünk.

A lefelé menet sokkal gyorsabban történt, leszámítva azt, hogy a vége előtt nem sokkal leszakadt az ég. Mindenki kapkodta elő az esőkabátját, esernyőjét, de már késő volt. Olyan hirtelen jött, hogy nem is tudtunk bemenni sehová,

így örültünk, ha találtunk egy beugrót a házak között, ahol fel tudtuk venni az esőálló felszerelést. Estefelé érkezünk meg a szállásra, csuromvizesen.

Másnap kitarzott a borús-esős időjárás, így a közeli boltba is csak néhányan merészkedtek el. Az eső miatt várost nézni mentünk Vádra. Mire odaértünk, természetesen kisütött a nap, így gondtalanul tudtunk sétálni a városban. Mindenki kapott egy hatalmas térképet, amin rajta volt Vác alaprajza és a nevezetességei. Néhány fős csoportokban el is kezdtük felfedezni a települést. Ahogy végignéztünk magunkon, 60-as évekbeli turistákra hasonlítottunk, ahogy a térképet és az épületeket fürkésztük.

A mi csoportunk még a térkép segítségével sem találta meg az ottani piarista iskolát, de utólag hallottuk, hogy más megtalálta, úgyhogy nem maradtunk ki belőle teljesen. A városban ebédeltünk, majd indultunk vissza a szállásra, ahol

közös társasjátékkal és röplabdázással üttöttük el az időt. Estefelé néhányan összeültünk, és gitárkísérettel énekeltünk.

Bár még mindig sáros volt a talaj az esőtől, az utolsó napon megkíséreltünk egy túrát a Csóványosra a Nagy-Hideg-hegyen keresztül. Ez nagy élmény volt számomra, az időjárás is ideális volt (nem volt túl meleg), és szép helyen sétáltunk. Olykor, ha kedvünk támadt, énekeltünk is.

A Csóványosra felérve az „O, pater” is sorra került, ami még nagyobb motivációt adott az utolsó pár méteren. A Börzsöny legmagasabb pontjáról, a kilátóból ismét lélegzetelállító látvány tárult elénk.

Feledhetetlen élmény volt az idei gyalogtúra is, mindenkinek ajánlom, hogy látogasson el ide, mert tényleg megéri.

Juhos Lili, 11.B

– AZÉRT FANTASZTIKUSAN SOKAT FEJLŐDÖTT AZ ORVOSTUDOMÁNY – MONDJA ÖZVEGY SZEKLICÉNÉ. – AMIKOR FIATAL LÁNY VOLTAM, MÉG MEZTELENRE KELLT VETKÖZNÖM AZ ORVOSI VIZSGÁLATHOZ.

– ÉS MOST?

– MOST MÁR ELÉG, HA KINYÚJTOM A NYELVEM.

Utolsó kiruccanás

Hát... sose hittük volna, hogy ilyen gyorsan eljön, de eljött. Kis osztályunk szeptember 16-án jól megkapaszkodott a MÁV kerekeiben, és nekiindult utolsó osztálykirándulásának. Célpontunk Budapest volt.

Először is szeretném elmesélni, hogy micsoda luxusapartmanokat talált nekünk Dékány tanár úr a Váci utca és a Vörösmarty tér nyüzsgő boltjai és kávézói fölött.

Ezen a napon még nyakunkba vettük a János-hegyet fogaskerekével és „úttörővasúttal”, s ki-k megcsillogtatva bakancsát, sportcipőjét ott voltunk, „fenn a János-hegyen”. Lefelé libegtünk egyet, miközben Csudapest gyönyörű látványában gyönyörködhattunk.

Este egy kis kimenő után jókat beszélgettünk, kacarásztunk, és szép emlékeket idéztünk fel a mögöttünk lévő évekből. Másnap a Bazilika látványától és monumentalitásától ámuldozva útnak eredtünk a Duna partja felé, és ki-ki először, ki-k sokadjára részt vehetett a Parlament körbemutatásán (és végül Hegedűst se kellett kint hagyni, mert csak 37,2 volt a láza).

Majd a sokunk képzeletét túlszárnyaló méretes rántott hús és rántott sertésfűl elfogyasztása következett a Buja disznó(k) különleges és egyedi hangulatában. Délután egy „tárlatvezetésben” lehetett részünk a pesti Piár falain belül.

Tablókat néztünk, osztálytermeket, öregdiákokat, és megalapítottuk, hogy ha nálunk a fizikumból ilyen kilátás lenne, nem tudjuk, ki az, aki testben és lélekben is tudna alkotni a fizikaórákon.

Este pedig egy nagyon izgalmas programmal zártuk a napot. Felbaktattunk a Citadellára, ahonnan Budapest fényei valami fantasztikus kilátást nyújtanak. Felérve – mint ha csak minket vártak volna – csodálatos élő muzsika szólt. Kis túránkon velünk tartott a sulis egykori padkoptatója, Nagy Csongói is, aki immár egyszerű fogadalmas piarista szerzetes. Nagyon jól beszélgettünk vele, és reméljük, ő is jól érezte magát a társaságunkban.

Utolsó napunkat egy kiállítás megtekintésével zártuk; megnézhattuk a Sziklakórházat. Mindannyiunkat megdöbbenett az a tudatos és profi munka, amely a kórház építőit dicséri. A bent lévő sok tucat viaszbabu tényleg visszarepített minket a II. világháború, az '56-os események és a hidegháború idejére. Ezután valami ínycsiklandó „kőfagyit” kóstolhattunk meg, majd egy mindössze 3 hete megnyílt étteremben fogyaszthattuk el többfogatásos ebédünket a Ferenciek terén. Majd felcuccoltunk, és az állomás felé vettük az irányt.

A vonaton se apadt a hangulat, és sokan megállapítottuk, hogy igen... ez volt a legjobb! Itt szeretném megragadni az alkalmat, hogy mindannyiunk nevében megköszönjük Dékány tanár úrnak az osztálykirándulás megszervezését, és Tózsér tanár úrnak azt, hogy elkísért bennünket, és a tenyereiben lévő Budapest-térképpel mutatta nekünk az utat. Azt hiszem, erre a kirándulásra mindannyian emlékezni fognak!

Hudák Anna, 12.B

Kenus kalandok – avagy a rutyutyu támadása

nagyokat túrázoom

Borulás, szúnyoginvázió, mocsári rutyutyu – akár ezekkel a szavakkal is összefoglalható a 8. A nyári kenutúrája. De ennél azért bővebbek leszünk.

Amikor a fiúkkal együtt átmentünk a csónakházba az evezőkért és a mentőmellényért, útközben lecsapott ránk a mocsári rutyutyu: Móricz Máté véletlenül letévedt az útról, és térdig elsüllyedt az iszapban. Nagy nehezen kirángattuk, és a szandálját is sikerült megmenteni.

A kenuk előkészítése után a beszállás lassan ment, mivel elég tapasztalatlanok voltunk. A következő nehézség a nyílt vízre való kijutás volt, mivel a nádas miatt csak egy szűk úton lehetett haladni. Szerencsére Keserű György tanár úr segítségével ezt is megoldottuk.

Másnap délelőtt a Holt-Tiszára mentünk Tiszaugra. A terv szerint el kellett volna jutnunk egészen a Tiszáig, ám a rutyutyu második támadása ezt keresz-

Borulás, szúnyoginvázió, mocsári rutyutyu – akár ezekkel a szavakkal is összefoglalható a 8. A nyári kenutúrája. De ennél azért bővebbek leszünk.

tülhúzta. Egy ideig lendületesen haladtunk, de aztán elkezdtünk lemaradozni, ugyanis Keserű tanár úr 5 fős kenuja könnyebben tartotta a tempót, mint mi. A nagy kapkodásban az egyik kenu megbillent és felborult. Elhangzott a hírhedt „Ember a vízben!” kiáltás. A mentőmellényeknek hála nem lett semmi nagyobb baj (a hajótöröttek a kezdeti ijedség után vidáman úszkáltak a fejre állt kenu mellett). Vert seregként tértünk haza.

Délután újra felkerekedtünk, de ezúttal az élő Tiszán eveztünk felfelé. A vízre szállás megint lassan ment, mert a part meredek, csúszós és szinte járhatatlan volt. Megtapasztalhattuk, milyen kicsik vagyunk, és milyen nagy a természet. Itt jöttünk rá, miért jobb egyenletesen, egyszerre evezni: energiatakarékosabb és hatékonyabb. Végül elértük célunkat: egy szabadstrandként funkcionáló homokpartot, miközben a fiúk kagylóhajítási versenyt tartottak, a lányok egyik társunkból egy kis homok segítségével a Tisza legszebb sellőjét varázsolták. Ekkor azonban a rutyutyu harmadjára is lecsapott: elragadta Verebély Ákos papucsát. A szúnyogok megint nem hagytak békén, így összecsipkedve értünk vissza a szállásra.

Az utolsó nehéz napnak ígérkezett, mert lefelé még könnyű volt, de utána vissza is kellett jönni... A rutyutyu megint lecsapott: mivel a Tisza megáradt, a homokos part iszaptengerre változott. Mint kiderült, négy kilométert mentünk

potyára lefelé, ez eléggé betett a morálnak... Végül elértük a mocsaras partot: a vízhez közel térdig süllyedtünk a sárban, kijebb meg szúrt a szikes talaj, az iszap pedig pár perc alatt rászáradt a lábunkra.

Ezután következett az út hosszabbik része, elkeseredettségünket viccekkel és énekléssel csillapítottuk. A szálláson kaptunk jutalomdinnyét (három hatalmas dinnye fél óra leforgása alatt eltűnt), este pedig egy többfogatós vacsorával ünnepeltük meg a napot. Vacsora után még énekeltünk kicsit, majd Ladányi tanárnő takarodót fújt. Ám ekkor még korántsem volt vége a napnak, mert a lányoknak fantasztikus ötletük támadt: esti nasiparty. Ladányi tanárnő nagyvonalúan adott erre tíz percet. Előkerült 10 darab kakaós csiga, amit Nagy Zétény hozott (ez nehezen, de elfogyott).

Az olvasó ezután azt gondolhatja, hogy puhányok voltunk. Ám az a tény, hogy voltak osztályok, ahol le kellett mondani egy tábor, mert annyira szörnyű volt a szúnyoghelyzet, sokat emel túránk értékén. Ez a csapat nem állt profi evezősköböl, de megbirkóztunk a nehézségekkel. Ezúton is hálás köszönet az osztályfőnöknek, hogy bevállalt egy ilyen túrát, Keserű tanár úrnak, aki vezetett minket, és Barnabásnéknak, akik nélkül ez a tábor nem nagyon tudott volna megvalósulni.

Karabót Bertalan, 8. A

A felszabadító zománc

A súlyos járványügyi helyzet miatt a képzőművészeti oktatásban résztvevőknek sajnos fel kellett függeszteniük tanulmányaikat, ám az iskolai zománcszakkörösöknek lehetőségük nyílt egy nyári tábor keretein belül a „pótlásra”.

Az egész tábor három délelőtti ölelt fel, ennyi idő alatt lehetett egy három vagy több darabból álló tükörkeretet készíteni. A terveket már előre el kellett készíteni, így ott már csak a megvalósítással foglalatostokodtunk.

Először egyesével kivágtuk a darabokat, majd lealpoztuk mindkét felüket, belekarcoltuk a mintázatot, majd beégetés után elkezdtük ráhordani a színeket. A fennmaradó időben más munkákat készítettünk, így keletkezett három házszám-tábla, két fülbevaló, egy nyaklánc és egy gyönyörű, többre-szes tulipán is.

Ennek a technikának a segítségével használati tárgyaknak adhat színt, tájképeket eleveníthetsz meg egy darab fémen, és akár ékszereket is készíthetsz. Minden egyszerű és hétköznapi, ám mégis művészi, és ez az órára is kihatással van. A hangulat felszabadult és vidám, de az alkotás szabadsága felszabadítja az elmét.

Bálint Eszter, 8. A

– DOKTOR ÚR, NAGYON ROSSZUL ÉRZEM MAGAM...
– MINDJÁRT FELÍROK VALAMI SZERT, ATTÓL JOBBAN LESZ.
– ÉS HA NEM HASZNÁL?
– AKKOR TOVÁBBRA IS ROSSZUL LESZ.

Igazgatónő elrablása

Balatonberényben augusztusban zajlott a Kalazancius Mozgalom első tábora, amelyre az ország minden részéből érkeztek diákok. Iskolánkban kilencen mentünk kusbusszal a helyszínre.

Megérkezésünk után hamarosan ketté vált a társaság. A hetedikesek és a nyolcadikosok átmekk egy közeli táborhelyre, a kilencedikesek és a tizedikesek együtt maradtak. A mi táborunk tematikája a Maffia volt, míg a kisebbeké A kis herceg. A négy részre darabolt 9. és 10. évfolyamos csapat alkotta az egyes maffiákat.

Az első napon nagyrészt ismerkedős játékok voltak, és nem maradhatott el a mise, valamint a rendszeres ima sem. A 6-8 fős sátrak az esős idő miatt nagyrészt beáztak, ami hatékonyan összekovácsolta a különböző iskolákból származó lakókat. Bajban ismerkzik meg a jó bajtárs.

A keddi reggelit követően a maffiák különváltak, és megkezdtek csoportos foglalkozásukat. Miközben a mi maffiánk éppen munkához látott, begurult a táborhelyünkre egy rendőrautó, amelyből két egyenruhás szállt ki. Aki tudott, hallgatózott, kevés sikerrel. Miután elment a két rendőr, Márkus Roland összehívta mind a négy maffiát, és elmondta: igazgatónőnk, Aliz tanárnőt elrabolták a gonosz emberek. Minket bíztak meg azzal, hogy keressük meg őt a nyomok alapján. A rendőrök elmondták, hogy a nyomok szerint a parton látták utoljára, így oda indultunk.

Miután mindannyian leértünk a Balaton partjára, találtunk egy fehér autót, ami „véres” volt. A jármű mellett felfedeztünk egy kalapot és egy táskát, amelyek feltételezhetően hozzá kötődnek. Ezután hamarosan rábukkantunk a következő nyomra. A mi csoportunk egy telefonszámot talált, míg a többiek képeket. Egy kis kutakodás után a birtokunkba került egy felvétel,

amelyen az igazgatónőt egy zsákba rakják, és egy fehér autóba rejtik.

Kiváló maffiatevékenységünknek köszönhetően (amelyet a rendőrség közreműködésével végeztünk) igazgatónőt már ebédre megtaláltuk. Épen, egészségesen, éhesen.

Szerdán megtanultunk különbözőképpen imádkozni, majd a begyakorolt módszereket nekünk kellett megtanítanunk a kisebbeknek. Este tartottunk egy christian partyt. Tanárok és diákok egyaránt beálltak táncolni. Ha elfáradtunk, kiállhattunk, majd felfrissülhettünk a kirakott szörpökkel, miközben egy jót beszélgettünk a többiekkel.

Másnap elmentünk túrázni. Kipróbálhattuk az úton az új kulacsainkat, amelyeket magától a tartományfőnök atyától kaptunk. A 15 kilométeres túra után volt, aki metázott, akadt, aki fára mászott, míg néhányan csak lefeküdtek a fűbe, és élvezték az időt. Mielőtt továbbindultunk volna, tartottunk egy szabadteri misét. Miután hazaértünk, akinek volt még ereje, az elmehetett fürdeni a Balatonba.

Pénteken a maffiák különböző játékokban csaptak össze. Mindegyik csapat be akarta bizonyítani, hogy ők a legjobbak gengszterkedésben. A versenyeket egy jó kis fürdőzés követte. Az esti tábortűzes játékok után még hosszasan beszélgettünk.

Az utolsó napon a maffiák újra összeálltak egy csoportos beszélgetésre. Megvitattuk, hogy egy adott erény mennyit ér valakinek. Végül elkészültek azok a bizonyos csoportképek, amelyeken már a türkiz egyenpólónkban feszíthettünk.

Nagyon megéri egy ilyen táborba elmenni. Rengeteg új barátot és emléket szereztem itt. Ha még vacillálsz azon, csatlakozz-e a Kalazancius Mozgalomhoz, akkor mindenképp add be a jelentkezésedet! Még mielőtt az igazgatónőt újra elrabolják!

Zsiga Gréta, 10. A

Kilencás élménymozaikok

Megannyi emlék, amit biztosan nem fogok elfelejteni. A csillagos égbolt, amelyen annyi hullócsillag volt, hogy számolni sem tudtuk. A 15 perces szünet, amelyből 45 lett, és a tanár úr elaludt közben. A 9. A osztály túraélményeiből válogattunk saját beszámolóik alapján.

Vitorlástábor: Nekem nagyon tetszett az, hogy együtt mentünk. Jó volt, amikor nagy volt a szél, meg amikor fociztunk a pestiekkel. Amikor Seannel sodródtunk egy vitorlásban, és nem volt szél, így beszélgettünk. Majd jött egy nagy áramlat, és egyből beborultunk.

Csapatépítő nap: Megtudtuk mindenkiről, ki mit csinált a karantén és a nyár alatt. Ezek az alkalmak segítettek visszazokni az iskolába. Jó volt az egész osztállyal újra találkozni. A pizza meg nagyon fincsi volt.

Biciklitúra: Utána jó pár napig izomlábam volt, de megérte. A strandolás is kiválóan sikerült. A templomban kellemesen hideg volt, így jólesett leülni a hűvösbe, és csak pihenni.

Visszafelé úton jót nevettem, mivel „kicsit” lemaradtam három osztálytársammal, mert a felüljárón nem akartunk felbiciklizni. Mivel tudtuk az utat, így egymás után haladva beszélgettünk, nevetgeltünk és poénkodtunk. Többen is megdicsérték minket, milyen jó kis csapat.

Nagyon jó volt ugrálni a mólóról, és végigszaladni a felfújható gumiváron, majd hazabiciklizni, és beszélgetni a többiekkel.

Gyalogtúra: A hangulat jó volt, egészen szabad, de jó lett volna, ha kicsit csendesebben néztük volna a csillagokat.

Már annyira fáradtak voltunk, hogy alakokat láttunk. Amikor a hullócsillagokat néztük, az is jó volt. Amikor egy egész osztály vért izzad együtt, és a végén együtt sóhajtunk fel. Na meg elmondhatjuk, hogy mi lesétáltuk az Algyő-Szeged távot egy éjszaka alatt.

Megismertem közelebből is az osztálytársaimat, akikkel idáig nem sokat beszéltem. A végén már nagyon fájt a lábam. Az egész túra alatt kérdezgettem, hogy „biztos akartam-e én jönni”.

A szúnyogok voltak az én ellenségeim, akik hátráltatni akartak, és elbizonytalanítani, valamint vágyat ébresztettek, hogy hívjak egy taxit a töltésre. Egyébként a hullócsillagnézés kifejezetten szép volt, utána azonban elég nehéz volt felállni és továbbindulni.

Kenutúra: szerintem az egyik legjobb program volt. Nagyon tetszett, szeretek kenuzni. Nagyon élveztem, nem borultam, a „lehetetlent” sikerült véghez vinnem. Élveztem, hogy a hajó egyik oldalán a víz csak úgy ömlik, a másik oldalán meg ki-vagyunk.

Amikor csorogtunk, akkor az orrban ott feküdni nem volt túl kényelmes. De jólesett, amikor a deszki strandon befutottunk a vízbe, és elugrottunk egy mélyebb részre.

Jó volt Seannel és Gáborral együtt húzni az evezőt. Emlékezetes volt, amikor az utolsó megállónál betemettük egymást a homokba, majd beleszaladtunk a vízbe.

Nagy kedvvel indultam neki ennek a napnak, mert ez volt életem első kenuzása. Nagyon jókat mulattunk, versenyeztünk, hülyéskedtünk.

– JÓ HÍREM VAN, ASSZONYOM.
– DE DOKTOR ÚR! ÉN MÉG NEM VAGYOK ASSZONY.
– PARDON, PARDON. AKKOR ATTÓL TARTOK, NEM IS OLYAN JÓ A HÍR...

Hogy mondta a Főnök az ucsi vacsin?

Talán ismerős lehet az az érzés, amikor már a sokadik szerzőről mondja el a magyartanárod, hogy ő is depressziós, alkoholista és természetesen nőcsábász volt, és ez az egész már a könyöködön jön ki, kívülről fújod, meg sem lepődsz. De mi lenne akkor, ha azt mondanám neked, hogy ismerem ennek egy sokkal szórakoztatóbb módját is?

A mai világban szinte már természetes, hogy chaten és a social medián keresztül kommunikálunk egymással. Gyakran az irodalom is így jut el hozzánk, hozzátok, amivel semmi probléma sincs, mindenki természetesnek találja ezt. Lackfi János az ideai megjelenésű *Száll a kakukk a fészre* című kötetében azt mutatja be, mi lett volna, ha az idők kezdetétől létezne a social media. Elgondolkodik azon, hogy akkor szeretett és kevésbé szeretett szerzőink hogyan kommunikáltak volna egymással.

Azt megjegyezném, hogy sok ponton érzékenyen érintheti az olvasót a szöveg, mivel a szerző gyakran olyan szerzeményeket parafrázál, amelyeknek érintése, átírása a mai napig etikai kérdéseket feszeget. Azonban a kötet önmagában véve egy merő bolondozás, sok helyen önmagát sem komolyan vevő.

Személyes kedvencem is egy ilyen megosztónak tekinthető rész a könyvből. Az adott fejezetben Jézus tanítványai ugyanazon szakra járó egyetemisták, ahol Jézus az oktató. Ő a fejezet chatcsoport jellege miatt nem is jelenik meg, csak beszélnek róla, ahogy az diákok között illik. Például a következőképpen: „*Hi, végánok a csapatban! Amikor a Főnök az ucsi vacsin azt mondta, hogy a kenyér az ő teste, a bor meg a vére, sztetek hogyan értette?*

Azóta rossz érzéseim vannak ettől. Nem járulok hozzá valami iszonyú mészárláshoz, ha eszek belőle?” (Bejegyzések a Jézus tanítványai csoportból)

Amellett, hogy az adott rész nagyon szépen bemutatja az egyetemi mindennapokat, kidolgozott jellemrajzokat kapunk a tanítványokról. Megtudjuk például, hogy a Júdás nevű derék egyetemistának nem szabad pénzt adni, mert átver minket, és a szegények segítése helyett eldorbézolja.

Másik kedvenc részem, amikor a szerző összeereszti közkedvelt költőinket. Különösen találók ezek az epizódok, mert kortársakat állít párba, tehát valamilyen formában akár meg is eshetek volna a szócstaták: „*Petőfi: Van-e sorod, amit szanaszét intéznék brutálba? /Arany: »Hé paraszt, melyik út vezet itt Budára?»*” 16. századi magyar költőnk kapcsán pedig a következőket olvashatjuk: „*Balassi Bálint felháborodott itt: Hogy a szegyetelen anyád hét-felé görnyedett istállóját spameteljed, sarlatán, kardommal veszek elégtételt, te nemes érzeménnyel visszaélő kupcihő, s annyi miszlikbe aprítlak, ahány tetű nyüzsgő ótvaros avasságtól áporodott koponyád. Bugris!*”

Ezek a kis szövegek, posztok, kommentek, chatbeszélgetések főleg azoknak szólnak, akik humorral képesek az irodalomhoz viszonyulni, és nem szent tehénként tekintenek rá. Beleláthatunk például a francia szimbolisták abszintozás mindennapjaiba, megtudhatjuk a nyugatosok szennyes kis titkait. De az sem megkerülendő, hogy a történelmi utalások igencsak hozzátesznek a magas humorfaktorhoz.

Lackfi a címben egyébként Ken Kesey *Száll a kakukk a fészke* című regényére utal, és arra, hogy az irodalommal is olyan szabadon játszhatunk, akár ezzel a címmel. Megmutatja, hogy így is lehetne irodalmat tanítani. Segít a magyartanároknak, hogy ne vegyék olyan komolyan a tananyagot, amely gyakran züllött emberek tisztának tűnő gondolatait mutatja meg a diákoknak.

Összegezve Lackfi legújabb agymenését: ez nem csak egy szórakoztató kiadvány, hanem egy segédkönyv is, amelyben benne van az érettségi anyag nagy része. Szívesen ajánlom bárkinek, pedagógusoknak kétszeresen, mivel hatalmas motivációt jelenthet nekik és a diákoknak is, akik hasonló irományok készítésére is kedvet kaphatnak.

Lackfi János: *Száll a kakukk a fészre*, Budapest, Helikon, 2020.

Bali Erika
őregdiák

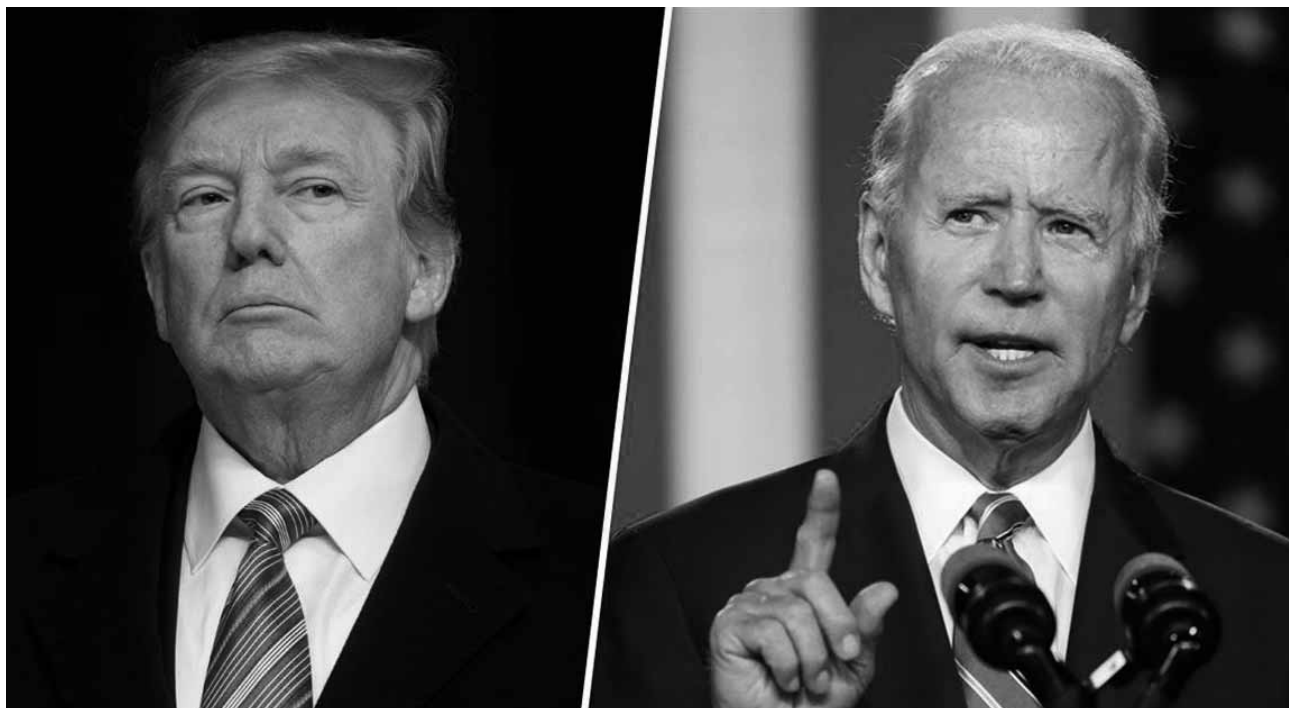
Szendrényi Borbála Ötvenhatom

A világháborúból népünk vesztesen került ki. Az emberek élelme gyors tempóban merült ki. „Vesztettek, most tápláljanak!” – jelentette a szovjet, a magyaroknak kevés étel, nekik pedig több lett.

Megfigyelés alatt állt a család, barát, mindenki. Nem tűnt úgy, hogy az ország, szabadul majd innen ki. Az elnyomás csak egyre jobban erősödött. A szovjet csapat az országba kényelmesen beköltözött. Nem tetszett ez a népnek, bár néhány évig bírta, Az embereket az egyetem az utcára hívta.

Október huszonharmadikán összegyűltek Pestre, attól kezdve az ország csakis őket leste. Ott, azon a délutánon kitört a forradalom. Hatalmas volt, lelkesítő, egész sokadalom. Felvonultak, tüntettek, azt skandálták: „Ruszkik haza!” Mindenhová eljutott a tüntetők szava.

Az ottani harcosok, bár nem voltak katonák, A sok veszéllyel szemben a szovjetet taposták. Napokig csak harc volt, csata, kisebb háború, a nép kedvét nem törte le semmiképp a ború. Összefogtak akkor, nagyon, egy volt a cél. A bánatukat, ami volt, elfújta a szél. A forradalom végül a népnek sikerült, Pár évtizeddel később a szovjetektől megmenekült.

Donald vs. Joe – Mennyire tud még furább lenni 2020?

Néhány nappal ezelőtt közel 130 millió amerikai választópolgár járult az urnák elé, hogy leadja szavazatát az egyik jelöltre. A két aspiráns: az Amerikai Egyesült Államok 45. elnöke, Donald John Trump és a korábbi alelnök, Joseph Robinette Biden Jr. volt. De mielőtt mélyebben beleásnánk magunkat az amerikai politika állandóan fortyogó üstjébe, tegyük jó pár lépést hátra, és vizsgáljuk meg, miként működik a rendszer a tengerentúlon.

Az USA politikai rendszerének felépítése

A kétpártrendszer

Aki képben van az európai (kontinentális) politika pártokra épülő rendszerével, tudja, hogy hazánkban jelenleg számos párt van a parlamentben. Neki talán furcsának tűnhet, hogy Amerikában mindössze két párt verseng négyévente a hatalomért.

Demokrata és republikánus elnökök váltják egymást a Fehér Házban. Ezen a két párton kívül még két közepes méretű tartanak számon (libertáriánusok és zöldek), valamint rengeteg kisebbet, azonban nekik nincsen esélyük arra, hogy az elnökjelöltjük bekerüljön a Fehér Házba.

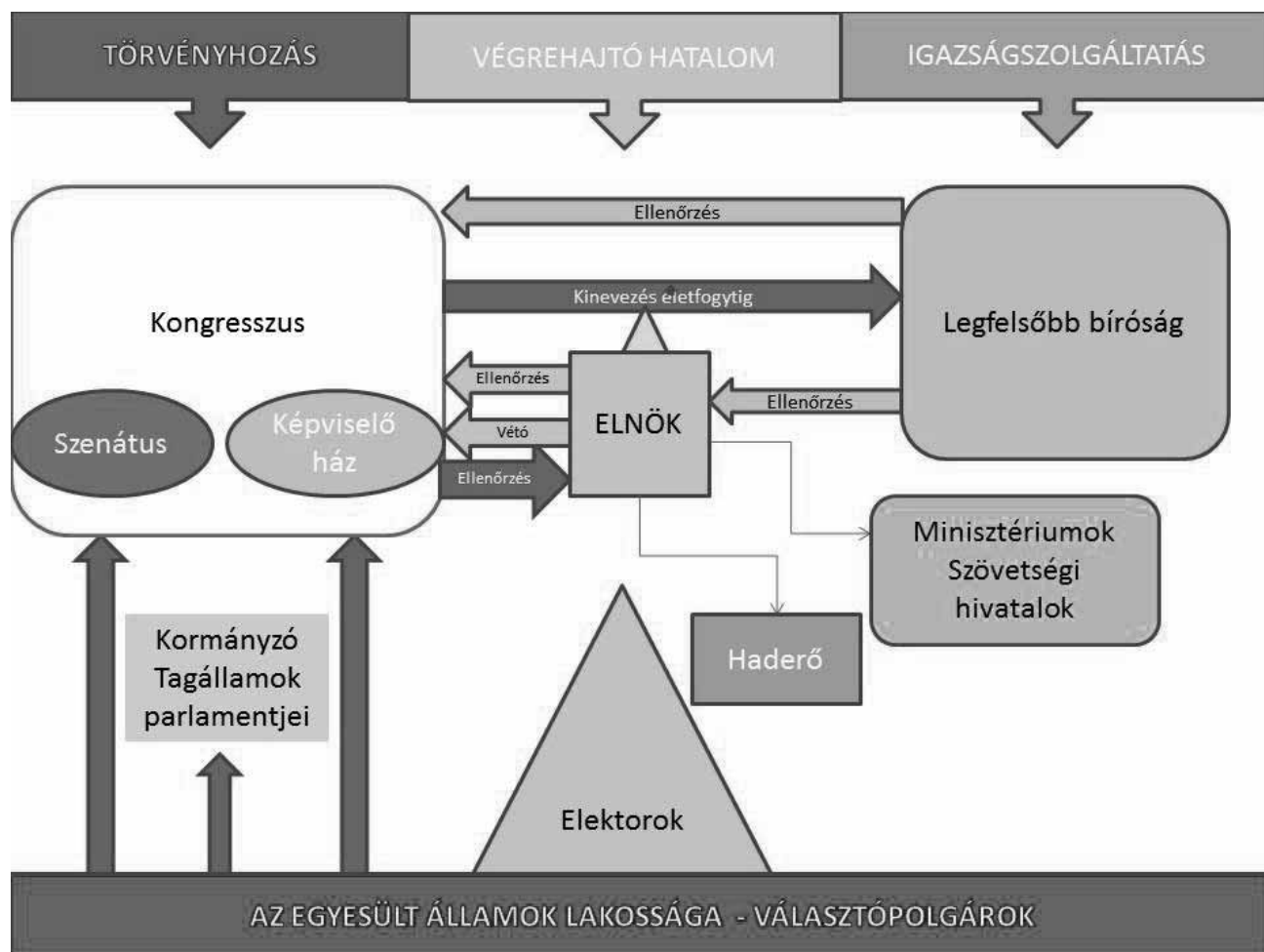
A Demokrata Párt, amelynek színeiben Joe Biden is indult, egy 1828-ban létrehozott szervezet. Őket nevezhetjük mai értelemben a liberálisabbnak. Az általuk képviselt ideológia a modern liberalizmus és szociális liberalizmus. A kető között a legfontosabb különbség, hogy a modern (neo) liberalizmus a teljes gazdasági globalizációt, míg a szociális liberalizmus a teljes egyéni szabadságot támogatja, illetve felvinné az alapvető emberi jogok közé az egészségügyi ellátást, a közoktatást, és a szociális hálót is kibővítené.

– HALLÓ! ORVOSI RENDELŐ? NAGYON ROSSZUL VAGYOK... KÉREM, KÜLDJENEK KI EGY ORVOST...

– SAJNOS, NINCS ERRE LEHETŐSÉG...

– DE KÉREM, MAGAS LÁZAM VAN, ÉS NINCS EGY JÁRTÁNYI ERŐM!

– AZ MÁS. AKKOR JÖJJÖN EL, MAJD HA JOBBAN LESZ!

Ezen ideák az emberi jogokat teszik kiemelt helyre (tudod: a szabadsághoz, a boldogsághoz és az élethez való jogokat), illetve a társadalmi egyenlőség gondolatát tartják fontosnak, a vegyes gazdaság hívei. A vegyes jelző ebben az esetben úgy értendő, hogy a piac alapú gazdaság elemeit (kereslet-kínálat) ötvözi a szocialista tervgazdasággal (nagy állami beavatkozás).

Híresebb elnökök a demokrata táborból Barack Hussein Obama, Bill Clinton, John Fitzgerald Kennedy, Franklin Delano Roosevelt és Jimmy Carter. Hivatalos színük a kék.

A Republikánus Pártot, amely színeiben Donald Trump is politizál, 1854-ben alapították. Ők a konzervatívok a mai amerikai politikai térképen.

Pénzügyi és szociális értelemben azért konzervatívok, mert egy limitált, minél kisebb méretű kormányt és költségvetést támogatnak a mértékletesség elvének mentén. Társadalmi értelemben pedig a tradicionális értékeket vallják magukénak, így abortuszellenesek, és védik a család intézményét.

A libertarianizmus a szabad piac támogatását jelenti, a populizmus pedig a nacionalizmus (a modern nemzettudat) egy 20. századi változata, amely vegyül azzal, hogy a nemzet „egyszerűbb” tagjait is megszólítja. Híresebb elnökeik Ronald Reagan, George W. H. Bush, Abraham Lincoln, Theodore Roosevelt és Richard Nixon. Hivatalos színük a piros.

A választási rendszer, vagyis az Electoral College System

Az USA-ban nem feltétlen az a jelölt nyer, akire számszerűen többen szavaztak. Eddig ötször történt meg az amerikai választások történetében, hogy az a jelölt került a Fehér Házba, aki elveszítette a *popular vote*-ot, vagyis a népszerűségi voksokat. Ez legutóbb 2016-ban Trump győzelménél fordult elő.

Az elektori kollégium egy 538 főből álló testület, akik hivatalosan választják az ország elnökét. A választópolgárok tehát nem közvetlenül a két jelölt egyikére voksolnak, hanem elektorokat választanak, akik megválasztják az elnököt. A győzelemhez 270 elektori szavazatot kell gyűjteni. A tagállamok lakossága arányosan küldhet elektorokat a testületbe. Ebben Kalifornia vezet 55-tel, második Texas 34-gyel, harmadik New York 31-gyel.

Itt „a győztes mindent visz” rendszer érvényesül, ami azt jelenti, ha például a republikánus jelöltnek Ohio államban már eggyel több elektora van, akkor az állam mind a húsz elektorát megkapja. Van két állam és a főváros, ahol nem érvényesül ez módszer: ez Maine, Nebraska és Washington D.C. Itt szavazatarányosan kapják az elektorokat az elnökjelöltek.

Ezért is volt az, hogy november 3-án az államokat kékre vagy pirosra színezték attól függően, hogy melyik párt jelöltje vitte el azt. Vannak hagyományosan a demokratákra szavazó államok, ilyen Kalifornia, Minnesota, Hawaii és New York.

A klasszikusan republikánus államok a déliek (Georgia, Alabama, Mississippi, Louisiana és Texas), valamint a kisebb lakosságú, így kevesebb elektorral bíró Montana, Idaho, Wyoming, Utah, Észak- és Dél-Dakota. Az idei választás is az úgynevezett *battleground* államokban okozhatott meglepetéseket, ezek azok, ahol az elmúlt választások során változott, hogy melyik párt nyert. Ilyen Florida, Ohio, Michigan, Pennsylvania és New Hampshire.

Ők voltak a jelöltek

Donald Trump

Az USA 45. elnöke egy 74 éves üzletember, médiaszemélyiség, ingatlanmágnás és politikus. A sorrendben a politikus szándékosan került az utolsó helyre, mivel ő a második elnök, aki korábban nem vett részt hazája szolgálatában. Végzettségét tekintve közgazdász, ilyen területen is tevékenykedett pályafutása elején. Trump háromszor házasodott és 5 gyereke van. A két legidősebb gyereke, Donald Jr. és Ivanka a kampánya és elnöksége során is kulcspozícióban voltak, a lánya jelenleg az egyik tanácsadója is.

2016-ban másodjára futott neki a kampánynak, 2000-ben már elindult, de végül nem volt elég nagy támogatottság mögötte, így hamar kiesett. Sokaknak ismerős lehet a *Reszketések betörők* második részéből, amikor Kevint útba igazítja a saját hotelében.

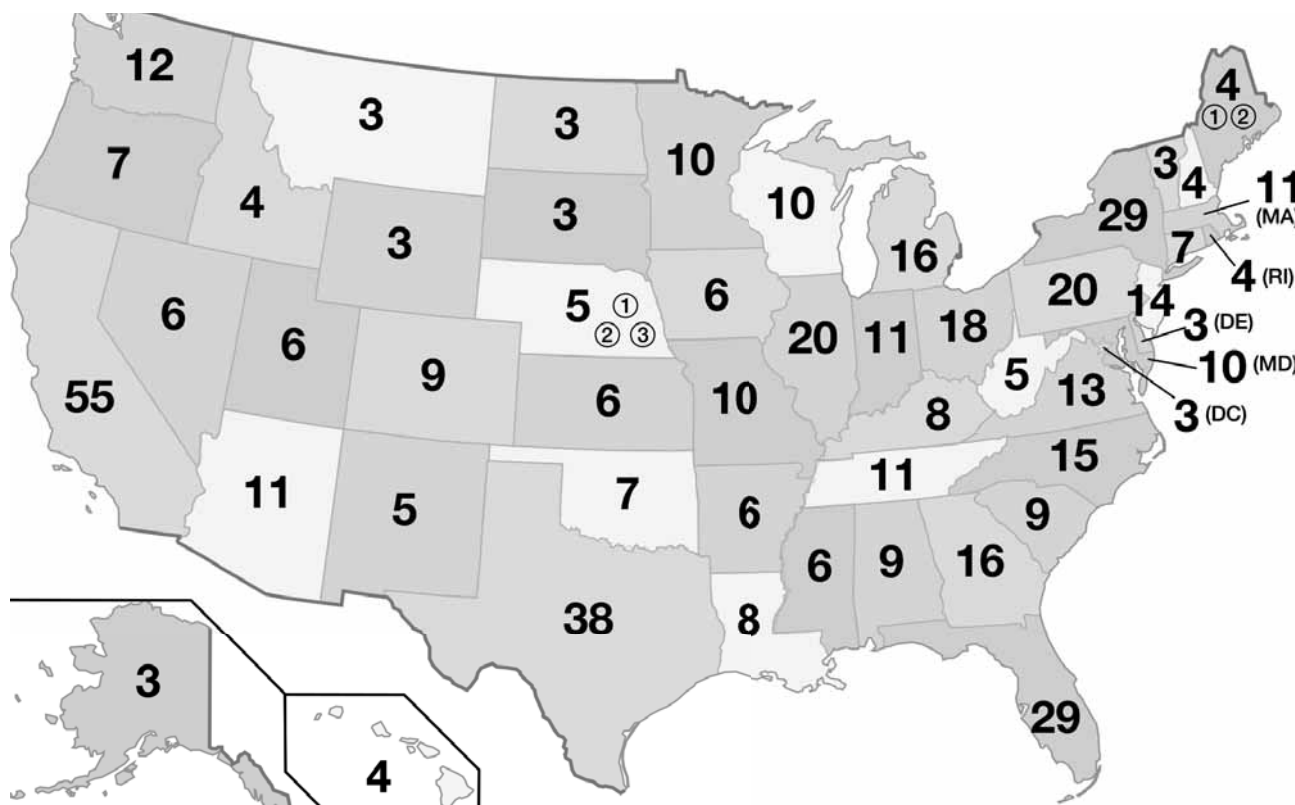
Donald Trumpnak számos dologhoz volt köze a szórakoztatóiparban, résztulajdonosa volt a Miss Americának és Miss Universe-nek, hozzá köthető a pankráció komolyabb

elterjedése, még saját amerikai futball-ligát is létrehozott, ami elég hamar csődbe ment. Számos hotel és toronyház tulajdonosa, amiből több a nevét is viseli (*Trump Tower*) 1994-ben még az Empire State Building 50%-os tulajdonrészét is megszerezte. Saját tévéműsora is volt *The Apprentice* címmel (*A Gyakornok*), ahol kendőzetlen stílusáról vált hírhedtté.

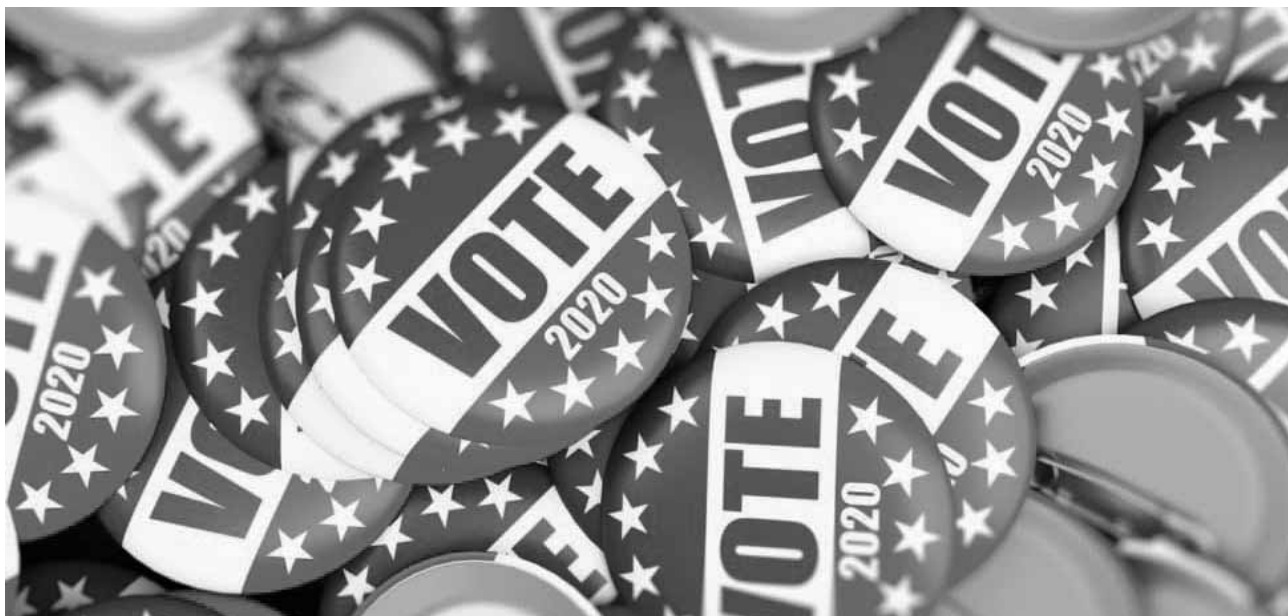
Joe Biden

Joe Biden (ejtsd: bájdön) Barack Obama alelnöke volt. 1942. november 20-án született Pennsylvania államban ír szülőktől. Tanulmányait először történelemből és politikai tudományokból szerezte, majd jogi diplomát is szerzett. Az egyetlen kifogásolható momentum vele kapcsolatban egy plágiumügy, mikor megvádolták azzal, hogy esszéjének majd a felét egy már létezőből másolta, úgy, hogy nem hivatkozott a felhasznált munkára.

Trump-hoz hasonlóan Biden sem vett részt a vietnámi háborúban. 1973-tól 2009-ig Delaware állam szenátora volt. Az Atlanti-óceán parti kisállamban a korábbi alelnök gyerekkorában költözött családjával, és a mai napig is a fővárosában, Wilmingtonban él. 4 gyereke, 2 fia és 2 lánya van. A legidősebb fia, Beau Biden, aki korábbi delaware-i főállamügyész volt, életét vesztette az iraki háborúban szerzett sebesülését követően. Fiatalabb gyermeke, Hunter Biden, aki szintén jogi pályán tevékenykedett, egy állítólagos vád szerint több millió dollárt fogadott el a moszkvai polgármester feleségétől. Az is vitatott, hogy milyen körülmények között került be a legnagyobb ukrán olajipari cég igazgatótanácsába édesapja alelnöksége alatt. Érdekes, hogy Trump emiatt beszélt Ukrajna elnökével, aminek következtében *impeachment* eljárás

A BETEG ELŐKÉSZÍTVE FEKSZIK A MŰTŐASZTALON. MÁR MEGKAPTA AZ ÉRZÉSTELÉNÍTŐT.
- PROFESSZOR ÚR, MIÉRT HÚZ GUMIKESZTYŰT?
- HOGY NE MARADJON UJJLENYOMAT.

indult, vagyis alkotmányos felelősségre vonás, de ennek nem lett semmilyen következménye egyik érintett vonatkozásában sem.

Hasonlóan a jelenlegi elnökhöz, Biden is indult már korábban elnökjelöltként. Még az 1988-as választáson próbálkozott ezzel eredménytelenül.

Kampányok és az ígéretek

Trump a 2016-os választásra 2015 nyarán jelentkezett be, nagy médiavisszhangot váltott ki ezzel, mindenki kinevette és bohócnak tartotta (és tartja azóta is). Ennek ellenére elsőprő fölénnyel nyerte a Republikánus Párt előválasztását és vitáit is, így 2016 februárjában hivatalossá vált az indulása, alelnökjelöltje Mike Pence, Indiai szenátor lett.

Korábbi kampányát egy mondatban össze lehet foglalni: *MAKE AMERICA GREAT AGAIN!* Trump partióta, populista és gazdaságilag protekcionista (a hazai gazdaságot védő) nézeteket vallott. Trump magát elitellenesnek tartotta, és a politikai árvákat célozta meg, vagyis azokat, akik nem tudnak vagy nem akarnak dönteni. Többségében a fehér, középosztálybeli munkásréteg szavazott rá, illetve többnyire a középszintű iskolai végzettséggel rendelkezők. A rasszista vádak is megkapó Trump a feketék, a spanyolajkúak között is jó arányt ért el korábbi republikánus elnökökhöz képest.

Az ideai kampánya is erre épült, a jelmondata (*Keep America Great!*) már arra utal, hogy sikerült az országot felemelnie. Továbbra is az adók csökkentése, a munkahelyek teremtése maradt az elnök fő célkitűzése, illetve az alapítóatyák által követett értékek szem előtt tartása.

Joe Biden többek között azokra próbált építeni, akik a Trump-adminisztrációban csalódtak, illetve a fehér, vagyis nosabb osztályra, akik már generációk óta demokrata szavazók. Fontosnak tartotta azok támogatását is, akik elége-

detek voltak az Obama-elnökséggel. Biden alelnökjelöltje Kamala Harris korábbi kaliforniai államigazgatási miniszter, jelenleg ennek az államnak a szenátora. Harris egy jamaicai származású 55 éves hölgy, aki arról volt hírhedt a nyugati parti államban, hogy sok bűncselekményt elkövető személyt küldött rácsok mögé. Kettejük kampányszlogenje nem egy konkrét üzenet, hanem többel próbálkoznak, ilyen az *Our best days still lie ahead! This is America!* (A legjobb napjaink még mindig előttünk vannak! Ez Amerika!)

A kampányuk legfontosabb ígéreteit a progresszív jelzővel lehet illetni. Szeretnék az abortuszt szélesebb körben engedélyezni, dekriminalizálnák a kannabisz használatát (azaz a legalizáció felé hajlanak), ingyenessé tennék az egyetemeket, és beiktatnák a környezetvédelem jegyében a Green New Deal-t. Az Új Zöld Megegyezés egy olyan tervezet, amely radikális változásokkal kezelné a klímaváltozást és a gazdasági egyenlőtlenségeket. Az előterjesztett jogszabálycsomag (ami 1,7 trillió dollárba kerülne) tervezésénél Franklin D. Roosevelttel 1929-es gazdasági válság során alkalmazott New Deal rendszerét vették alapul, és alakították át modern formába.

A választás kimenetele az ígéreteken múlt. Olyan hírek is lábra kaptak, hogy talán nem is fog kiderülni a végeredmény a választás napján, vagy a Legfelsőbb Bíróság fogja kimondani a végeredményt majd akár hetekkel később. Az Amerikai Egyesült Államok és talán a világ jövője viszont attól függ, mennyit tart be ezekből az ígéretekből a győztes. Rajtunk múlik: kíváncsian vagy inkább félelemmel várjuk a folytatást?

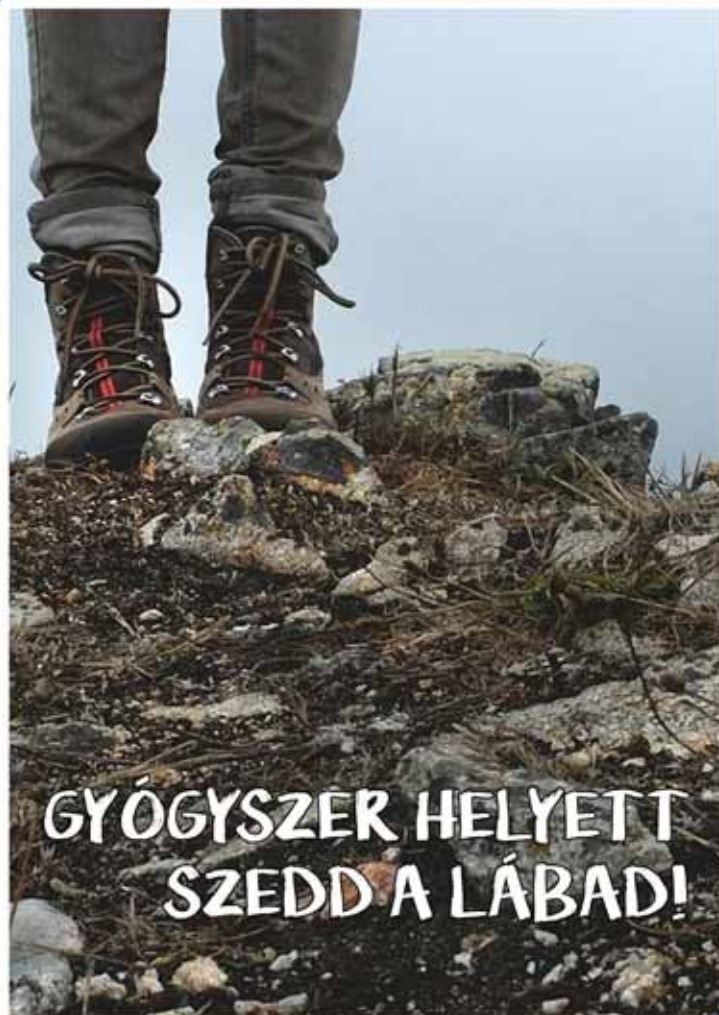
Boga Szabolcs, öregdiák

A szerző nemzetközi tanulmányok mesterszakos hallgató

„AKI IMÁDKOZIK, JÓL TESZI, DE
AKI TESZ VALAMIT A MÁSIK
JAVÁRA, AZ MÉG JOBBAN TESZI.”

KALAZANCIUS

GYÓGYSZER HELETT
SZEDD A LÁBAD!

MIHELYT CSATÁNAK
TEKINTED AZ ÉLETER:
EL IS VESZTETED.

Fodor Ákos

Nemzeti
Együttműködési
Alap

MINISZTERELNÖKSÉG

BETHLEN GÁBOR
Alapkezelő Zrt.

k é p e s l a p

